

Arrest

nr. 147 989 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen van de

verzoekende partijen anderzijds een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen aangaande de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet - “motiveringsverplichting”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, “de rechten van het kind”, “het Kinderrechtenverdrag”, artikel 3 van het kinderrechtverdrag en “het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013” doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Met betrekking tot het artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat het een eerste toegang van de verzoekende partijen betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu voeren de verzoekende partijen aan dat de kinderen minderjarig zijn, dat zij zullen getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat, dat zij in België zijn geboren, dat zij lange tijd gedoogd werden door de Belgische autoriteiten, dat een terugkeer naar Albanië een ernstig nadeel voor hen dreigt te veroorzaken, dat de kans op psychologische schade zeer groot is, dat zij zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen zullen voelen door de samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond, dat zij bij een terugkeer al hun dromen en idealen moeten opgeven en dat de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheden en dat het doen ophouden van hun gezinsleven in België in strijd is met het artikel 8 van het EVRM. Naast het feit dat de verzoekende partijen zich aangaande het effect van een terugkeer naar Albanië op de kinderen beperken tot loutere beweringen, dient te worden vastgesteld dat, zoals de verzoekende partijen zelf aangeven in hun verzoekschrift, de tweede bestreden beslissing eveneens betrekking heeft op de twee minderjarige kinderen waarvoor de verzoekende partijen als wettelijke vertegenwoordiger optreden, zodat een scheiding van het gezin niet aan de orde is.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun betoog niet aantonen dat het onmogelijk zou zijn hun gezinsleven met de kinderen in de toekomst elders verder te zetten. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt. Bovendien kunnen de verzoekende partijen de gemachtigde niet verwijten niet te hebben gemotiveerd omtrent elementen waarover hij niet op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen verwijzen naar een annulatieberoep dat zij als stuk 4 toevoegen en een recente aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij als stuk 5 toevoegen. Er dient te worden vastgesteld dat stuk 5 een aanvraag van 30 juli 2012 betreft, die aanleiding gaf tot een onontvankelijkheidsbeslissing op 27 mei 2013 en dat deze beslissing werd aangevochten middels het als stuk 4 toegevoegde verzoekschrift. Uit de bij het thans voorliggend verzoekschrift gevoegde stukken blijkt aldus niet dat sprake is van een tweede, recente aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat zulke aanvraag werd ingediend. Met betrekking tot "het annulatieberoep (stuk 4)" kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere verwijzing naar dit stuk, zonder concreet aan te geven op welke elementen hieruit de gemachtigde niet zou geantwoord hebben, en wordt benadrukt dat het niet aan de Raad is de eventueel relevante informatie uit het betrokken stuk te distilleren.

De verzoekende partijen menen verder dat de in casu bestreden beslissingen hen blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM en citeren in dit verband uit het "arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013" waarin wordt verwezen naar artikel 13 van het EVRM. Er dient op gewezen te worden dat de bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat de verzoekende partijen niet dienstig naar dit arrest kunnen verwijzen. Evenmin houden de bestreden beslissingen een verplichte terugkeer naar een bepaald land in. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevinden als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partijen mist feitelijke grondslag. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen een schending van voormeld artikel 3 niet aannemelijk kunnen maken met hun loutere beweringen elders in het verzoekschrift aangaande het effect van een terugkeer naar Albanië op de kinderen. Waar de verzoekende partijen betogen dat hen geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien hen de bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werden afgeleverd en dat tegen deze beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat aangezien er geen daadwerkelijk schorsend effect van uitgaat, wijst de Raad erop dat in het kader van een gedwongen terugkeer in principe een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zal worden genomen, waardoor de verzoekende partijen de mogelijkheid hebben de Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om alsnog hun grief ten aanzien van artikel 3 van het EVRM beoordeeld te zien. Dit onderdeel van het betoog lijkt bovendien hypothetisch. Waar de verzoekende partijen kritiek lijken te uiten op artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet en een betoog voeren aangaande de niet-schorsende werking van de beroepsprocedure, merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast. Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij zich hoofdzakelijk beperken tot een theoretische uiteenzetting waarbij zij verwijzen naar het hoger belang van het kind, en dat zij op algemene wijze betogen dat geen rekening werd gehouden met de humanitaire aspecten eigen aan het dossier gelet op hun aanvragen tot humanitaire regularisatie die tot op heden hangende zijn. In dit verband kan tevens gewezen worden op hetgeen hoger is gesteld aangaande de beweerde tweede, recente aanvraag. Daarnaast dient ook hier benadrukt te worden dat de verzoekende partijen nalaten aan te geven met welke humanitaire aspecten die uit de enige aanvraag tot humanitaire regularisatie zouden moeten blijken, geen rekening zou zijn gehouden. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten op welke wijze uit de bewoordingen van voormeld artikel 74/13 een formele motiveringsplicht zou blijken.

Waar de verzoekende partijen betogen dat “de rechten van het kind” en het “Kinderrechtenverdrag” worden geschonden, geven zij niet aan welke bepalingen of beginselen zij in dit verband geschonden achten. Zodoende zijn ook deze onderdelen van het middel onontvankelijk. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat deze bepaling geen directe werking heeft. Bepalingen zonder directe werking kunnen in rechte niet dienstig opgeworpen worden.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 april 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 9 april 2015 opgenomen grond, verwijzen zij naar hun verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en haar nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ter terechtzitting slechts verwijzen naar hun verzoekschrift. Hiermee brengen zij echter geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 april 2015 werd aangegeven. Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE